

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֻדָּשׁ בְּרֵאשִׁית

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ח - חלק י"ג

קונטרס 823

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

שֵׁעַר הַתְּקוּנִים

יט

בְּדֶרֶךְ חַיִּים וְתוֹכַחֹת מוֹסֵר וְאֵינּוּ מְדַבֵּר מִן יְחִידִים זוֹלָת בְּמִקְוֹמוֹת מוֹעֲטִים
וּבְסִפְרֵי אֲדָרָא.

(בעל העטרת צבי בריש ספר התקונים שלו)

אֲשֶׁר חָנַן לוֹ אֱלֹקִים עֲשֶׂר חֲטָאֵיו בַּצְּדָקָה יִפְרַק וְיִרְבֶּה בְּיָמִים אֱלוֹ
בַּצְּדָקָה וְלִמּוּד זֶהר וְתְקוּנִים וְתַהֲלִים. (מוֹרָה בְּאַצְבַּע סִימֵן ח' אוֹת רַמְח)

כט) בְּלִילָה יִלְמַד זֶהר כִּי בְּזִכְוֹתוֹ יֵצְאוּ יִשְׂרָאֵל מֵהַגְּלוּת

אם זָכָה לַחֲכָמַת אֲמֶת, מִסְגָּלַת הַהַצְּלָחָה בְּעֵתִים הַלְלוּ, כִּי אִזְ נֶאֱמַר
סוּד הַנּוֹיָה לִירְאָיו, וְאִין הָאֲשֶׁה מְגַלָּה סִתְרָה אֶלָּא לְבַעֲלָהּ. וּבְלִילָה יִלְמַד זֶהר
בְּאֲשִׁמּוּרוֹת כִּי בְּזִכְוֹתוֹ יֵצְאוּ יִשְׂרָאֵל מֵהַגְּלוּת וְהַגְּלוּת נִמְשָׁל לְלִילָה וּמִי שֶׁלֹּא
זָכָה לְהַבִּין בְּזֶהר אֶף עַל פִּי כֹן יִקְרָא כִּי הַלְשׁוֹן מִסְגָּל לְזַכָּךְ הַנְּשִׁמָּה
וְלַהֲאִירָה זֶהר נִפְלָא. וּבְסִפְרֵי הַתְּקוּנִים עַל הַיּוֹתֵר טוֹב וְכִשְׁלוּמֵד זֶהר
יַעֲזֵן לַחֲכָמַת אֲמֶת בְּכָל מַלְאָה וּמַלְאָה כִּי כָּל אוֹת חֲדוּשׁ בְּפָנַי עֲצָמוּ
וְהַדְּבָרִים הַנּוֹרָאִים פְּשׁוּטִים אֵינָם רַק סוּד.

(סדור רבי שבתי ראשקובער סדר למוד דף יז)

**ל) הַסְּפָרִים שִׁידְבַּק בָּהֶם הָאֲדָם לְהַשְׁבִּיחַ בָּהֶם הֵם חַבּוּרֵי הַרְשָׁב"י
עָלָיו הַשְּׁלוֹם כְּמוֹ הַזֶּהר וְהַתְּקוּנִים וְרַעֲיָא מְהִימְנָא וְשִׁיר הַשִּׁירִים
וְסָבָא**

אֲמֵנָם הַסְּפָרִים שִׁידְבַּק בָּהֶם הָאֲדָם לְהַשְׁבִּיחַ בָּהֶם הֵם חַבּוּרֵי
הַרְשָׁב"י עָלָיו הַשְּׁלוֹם כְּמוֹ הַזֶּהר וְהַתְּקוּנִים וְרַעֲיָא מְהִימְנָא וְשִׁיר
הַשִּׁירִים וְסָבָא וְכוּ' וְהֵנָּה אֵל הַמְעַיֵן בְּסִפְרִים אֶלָּה צְרִיךְ שְׁנֵי דְרָכִים הָאֶחָד
לְשַׁנּוֹן לְשׁוֹנוֹ פְּעָמִים הַרְבֵּה וּלְצַיֵן לוֹ צִיּוּנִים כְּדִי שְׁיִזְכֹּר הַבְּקִיאוּת וְאֵל יַעֲמִיק
רֵאשׁוּנָה הַרְבֵּה, וְהַב' יִלְמַד בְּמִקּוֹם שְׁנֵי בְּעִיּוֹן רַב כְּפִי כַחוֹ. נִמְצָא אֵל הַמְעַיֵן
שְׁתֵּי הַלְכוֹת בְּבִקִּיאוּת, הָא' בְּעִיּוֹן בְּשַׁעוֹת הַנּוֹזְכָרִים בְּפִרְק א', הַב' בְּבִקִּיאוּת
כְּפִי כַחוֹ, פְּעָמִים יִרְבֶּה בְּזָה, פְּעָמִים יִמְעַט בְּזָה, הַכָּל לְפִי הַצֶּרֶךְ הַשְּׁעָה וְהַשְּׁקֵט
הַשְּׁכָל, וּבְזָה בְּרִיאָה לוֹ, כִּי הוּא יִלְךְ לְבִטָח דְרָכּוֹ, וְיִשְׁיַג הַדֶּרֶךְ הַיְשָׁרָה, וְאֶף אִם
יִרְאֶה אֵל הַמְעַיֵן שְׂאִינּוּ מִבֵּין, עִם כָּל זֶה לֹא יִפְסִיק גְּרִסְתָּם מִפּוּמִיָּה, כִּי נֶאֱמַן

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבודות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בנייהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

שֵׁעַר הַתְּקוּנִים

בעל מלאכתו להמציאו נסתר החמה, כי כאשר ירגיל איש את בנו כן הקדוש ברוך הוא מזכה לעוסק בחכמה זו מעט מעט ודבר זה נסיתיו ויש ראיה אל העצה הזו ממה שהעתיקנו מהזהר (פרשת קדושים דף פה) בחלק א'.

(אור נערב חלק ג' פרק ג')

לא) יַעֲסֵק בְּסִפְרֵי הַתְּקוּנִין לְהַרְשֵׁב יי זְכוּרוֹנוֹ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא... וְסִפְרֵי הַזֵּהָר עֲצָמוֹ יַעֲסֵק בּוֹ מִדֵּי שַׁבַּת בְּשַׁבְּתוֹ וְחֻדְשׁ בְּחֻדְשׁוֹ יַעֲסֵק בְּסִפְרֵי הַתְּקוּנִין לְהַרְשֵׁב יי זְכוּרוֹנוֹ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא שֶׁהוּא פִּנְתַּת לְהַבִּין עַל יְדוֹ בְּסִפְרֵי הַזֵּהָר וְסִפְרֵי הַזֵּהָר עֲצָמוֹ יַעֲסֵק בּוֹ מִדֵּי שַׁבַּת בְּשַׁבְּתוֹ וְחֻדְשׁ בְּחֻדְשׁוֹ וְהַכֹּל לְפִי מָה שֶׁהִיא אָדָם אֵלֶּה שֶׁהַצֵּעֵתִי הַדְּבָרִים לְפָנָיו וְהַמְשַׁכֵּיל יִבִּין וְיִבְחַר.

(סדר היום, סדר הלמודים במועדי השם)

לב) וַיֵּאָר אֶת הַלִּילָה בְּתַקּוּנֵי הַזֵּהָר כְּעֵצֶם הַשָּׁמַיִם לְטָהָר

ועם היותו בחור פאריז נכנס בכי טוב אל תא הרזים ולא השיב אחור מינו מפני חסר זמנו כי אמר מחשבת המקום קדמה למחשבת הזמן ובעת פקדת המשמורות קדמו עיניו אשמורות והתקין מאורות ויאר את הלילה בתקוני הזהר כעצם השמים לטהר.

(שאלות ותשובות דביר יוסף בהקדמה, מתלמידו בעל יד מלאכי)

לג) לְמוֹד הַתְּקוּנִים מִתְקַן עוֹלָם הָעֲשִׂיָּה

הלומד בתקונים מבריח הקלפות ומתקן עולם העשיה. על כן ראוי ללמד בזהר הקדוש ובספר תקונים, אשר הם מלאים זיו ומפיקים נגה בסתרי תורה, גם דלא ידע מה קאמר. ועל ידי למוד הנסתר בורא שמים חדשים, ועל ידי למוד הפשט בורא ארצות חדשות, כמו שנגמר כי כאשר השמים החדשים וכו'. ובזה רמזו רבותינו זכרונם לברכה ושמם בזהר תפן, נוטריקון זהר ר'עיא מהימנא ת'קונים.

(ספר חסד ואמת לחיים חורי זכרוננו לברכה - ועין עוד בפנים הספר, מספר בן איש חי בהקדמתו לספרו בניהו)

אָמַר רַבִּי יַעֲקֹב בַּר אִידִי, אִם אָדָם חָטָא - אַדְמָה מַה חָטְאָהּ? אֲלָא, אָמַר רַבִּי יַעֲקֹב בַּר אִידִי, כְּשִׁנְבְּרָא הָאָדָם, הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ הָיוּ עֲדִים. מִלְּמַד שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עָשָׂה אוֹתָם עֲדִים עַל מַה שִׁיעָשֶׂה הָאָדָם, שְׁלֹא יֵאמַר מִי רוֹאֵנִי, וְאוֹתָם הָעֲדִים מִפְּרִסְמִין חָטְאוּ. זְהוּ שְׁכַתּוּב (אִיּוֹב ב) יִגְלוּ שָׁמַיִם עוֹנוֹ וְאָרֶץ מִתְקוּמָהּ לוֹ.

וְלִמְדֵנוּ, בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם שֶׁעָבַר אָדָם, הַשָּׁמַיִם הִחְשִׁיכוּ אוֹרָם, וְהָאָרֶץ לֹא יָדְעָה מַה לַעֲשׂוֹת, עַד שֶׁבָּא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְקָלַל אוֹתָהּ עַד שֶׁהִתְעַכְּבָה בְּעֲדוּתָהּ, שְׁלֹא תוֹסִיף תֵּת כַּחַה לְזוֹרֵעַ וְלִקְצֹר כְּבָרָא שׁוֹנֵה, וְעִמְדָה בְּקַלְלוֹתֶיהָ, עַד שֶׁבָּא אַבְרָהָם אָבִינוּ וְנִתְבַּסֵּס הָעוֹלָם.

רַב נַחֲמָן אָמַר, עַד שֶׁבָּא נֹחַ, שְׁכַתּוּב (בְּרֵאשִׁית ה, כט) זֶה יִנְחַמְנוּ מִמַּעֲשֵׂנוּ וּמִעֲצוּבוֹן יָדֵינוּ. וּלְפִיכָף נִקְרָאָה עַל שְׁמוֹ, שְׁכַתּוּב (שם ט) אִישׁ הָאֲדָמָה, עַל שִׁיעָצָא מִקַּלְלוֹתָהּ בְּשִׁבְלֵוּ.

אָמַר רַב נַחֲמָן בַּר יִצְחָק, אָדָם הָרֵאשִׁוֹן, פִּינֵן שְׁנַטְרַד מִגֵּן עֵדֵן, חָשַׁב שְׁמִימוֹת מִיָּד, וְהָיָה בּוֹכָה וּמִתְחַנֵּן, וְשָׁב בְּתִשׁוּבָה, עַד שֶׁקָּבְלוּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּתִשׁוּבָה וְהָאָרֶץ יָמִיו וְקָיָם בּוֹ דְּבָרוֹ, שְׁכַתּוּב בְּיוֹם אֶכְלָךְ מִמֶּנּוּ, וְנָתַן לּוֹ יוֹמוֹ, שֶׁהוּא אֶלֶף שָׁנָה, לְהוֹרוֹת לְכָל הָעוֹלָם שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא חֲנוּן וְרַחוּם הוּא, וּמִקַּבֵּל בְּתִשׁוּבָה לְשָׁבִים, וְאִינוּ חֲפִץ מֵהֶם, חֲפִץ שְׂיַחֲיוּ, וְלָמָּה תָמוּתוּ בֵּית יִשְׂרָאֵל, יִתְּ (יחזקאל יח לא) וְלָמָּה תָמוּתוּ בֵּית יִשְׂרָאֵל, (שם לב) וְהִשִּׁיבוּ וְחִיוּ.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, אֲשֶׁרִיָּהֶם הַבְּנִים שֶׁהָאֵב אֹמַר לָהֶם כֶּף! וַיִּלָּהֶם לְבָנִים שְׂאִינִם שׁוֹמְעִים מִמֶּנּוּ! אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר רַב, לֹא רָאִינוּ רַחֲמָנוֹת בְּרַחֲמָנוּתוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ

אָמַר רַבִּי יַעֲקֹב בַּר אִידִי, אִם אָדָם חָטָא, אַדְמָה מַה חָטְאָהּ. אֲלָא אָמַר רַבִּי יַעֲקֹב בַּר אִידִי, כְּשִׁנְבְּרָא הָאָדָם, הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ הָיוּ עֲדִים. מִלְּמַד שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עָשָׂה אוֹתָם עֲדִים, עַל מַה שִׁיעָשֶׂה הָאָדָם, שְׁלֹא יֵאמַר מִי רוֹאֵנִי. וְאוֹתָם הָעֲדִים מִפְּרִסְמִין חָטְאוּ, הֲדָא הוּא דְכַתִּיב, (אִיּוֹב כ כו) יִגְלוּ שָׁמַיִם עוֹנוֹ וְאָרֶץ מִתְקוּמָהּ לוֹ.

וְתָנָא, בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם שֶׁעָבַר אָדָם, הַשָּׁמַיִם הִחְשִׁיכוּ אוֹרָם, וְהָאָרֶץ לֹא יָדְעָה מַה לַעֲשׂוֹת, עַד שֶׁבָּא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְקָלַל אוֹתָהּ, עַל שֶׁהִתְעַכְּבָה בְּעֲדוּתָהּ, שְׁלֹא תוֹסִיף תֵּת כַּחַה לְזוֹרֵעַ וְלִקְצֹר כְּבָרָא שׁוֹנֵה, וְעִמְדָה בְּקַלְלוֹתֶיהָ, עַד שֶׁבָּא אַבְרָהָם אָבִינוּ, וְנִתְבַּסֵּס הָעוֹלָם.

רַב נַחֲמָן אָמַר, עַד שֶׁבָּא נֹחַ, דְכַתִּיב, זֶה יִנְחַמְנוּ מִמַּעֲשֵׂנוּ וּמִעֲצוּבוֹן יָדֵינוּ. וּלְפִיכָף נִקְרָאָה עַל שְׁמוֹ, דְכַתִּיב אִישׁ הָאֲדָמָה, עַל שִׁיעָצָא מִקַּלְלוֹתָהּ בְּשִׁבְלֵוּ.

אָמַר רַב נַחֲמָן בַּר יִצְחָק, אָדָם הָרֵאשִׁוֹן, פִּינֵן שְׁנַטְרַד מִגֵּן עֵדֵן, חָשַׁב שְׁמִימוֹת מִיָּד, וְהָיָה בּוֹכָה וּמִתְחַנֵּן, וְשָׁב בְּתִשׁוּבָה, עַד שֶׁקָּבְלוּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּתִשׁוּבָה, וְהָאָרֶץ יָמִיו, וְקָיָם בּוֹ דְּבָרוֹ, דְכַתִּיב בְּיוֹם אֶכְלָךְ מִמֶּנּוּ, וְנָתַן לּוֹ יוֹמוֹ, שֶׁהוּא אֶלֶף שָׁנָה. לְהוֹרוֹת לְכָל הָעוֹלָם, שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא חֲנוּן וְרַחוּם הוּא, וּמִקַּבֵּל בְּתִשׁוּבָה לְשָׁבִים, וְאִינוּ חֲפִץ מֵהֶם, זולָתִי שְׂיַחֲיוּ, דְכַתִּיב (יחזקאל יח לא) וְלָמָּה תָמוּתוּ בֵּית יִשְׂרָאֵל וְהִשִּׁיבוּ וְחִיוּ.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, אֲשֶׁרִיָּהֶם הַבְּנִים שֶׁהָאֵב אֹמַר לָהֶם כֶּף. וַיִּלָּהֶם לְבָנִים, שְׂאִינִם שׁוֹמְעִים מִמֶּנּוּ. אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר רַב, לֹא חֲזִינוּ רַחֲמָנוּתָא בְּרַחֲמָנוּתָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ

ברוך הוא. בכל מקום אתה מוצא, כשחטאו ישראל ושבו למולו, פשט ידו וקבלם, ומחל להם מיד, הָדָא הוּא דְכָתִיב, (מִיכָה ז יח) מִי אֵל כְּמוֹךָ נוֹשֵׂא עוֹן וְעוֹבֵר עַל פִּשְׁעוֹ. פְּרָשָׁה ח. (בראשית ד) וְהֶאֱדַם יַדְעֵ אֶת חַהּהּ אֲשֶׁתּוֹ. אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֵוִי, יֵשׁ לָנוּ לְהִרְהֵר בְּפִרְשָׁה הַזֹּה, וְכָל שָׁכֵן בְּפִסְוִיק הַזֵּה, שְׂאֲמָרָה חַהּהּ (שם) קְנִייתִי אִישׁ אֶת ה'.

אמר רבי יצחק, אני ידעתי אותו כפשטותו, שהרי שנינו, אמר רב יהודה אמר רב, זה מי שנולד לו בן, כשמתחיל לדבר, חובה עליו ללמדו פסוקי תורה, שהם יראה מלפני ה', שכשיגדל, יזכר את אותם הפסוקים ליראה מרבונו. רבי עקיבא היה יושב לפני רבי אליעזר. אמר לו, מה הפרשה הוא והפסוק הזה שאמר ותלד את קין, ותאמר קניתי איש את ה' אמר לו, עקיבא, אמר לך. היום שרבי ברוקא ושאר החברים גלו את אותו החטא שעשה אדם, לא היה צריך לאותם שלא יודעים עמקות ונסתרות, והיום שהוא שהתגלה, נשמע הכל מן הפסוק הזה.

אדם נצטוה על השם וחסא בשם. נצטוה על השם, הוא השם המיוחד, שכתוב (שם) ועץ החיים וגו'. וחסא בשם, זהו שם המשפח, שכתוב ועץ הדעת טוב ורע.

וחנה היתה תחלה בעבירה על זה, ותקח מפריו. (שם) ותקח מפריו. ולאחר שחטאו וידעו עונם על מה שעברו, התמרמרו על מה שחטאו, והיא ביותר, מפני שהיא היתה תחלה לעברה לעבר על שמו הגדול. פיון שנולד לה בן, הרגישה בדבר, ואמרה קניתי איש את

הוא, בכל מקום את מוצא כשחטאו ישראל, ושבו למולו, פשט ידו וקבלם, ומחל להם מיד, הָדָא הוּא דְכָתִיב, (מִיכָה ז יח) מִי אֵל כְּמוֹךָ נוֹשֵׂא עוֹן וְעוֹבֵר עַל פִּשְׁעוֹ.

פְּרָשָׁתָא ח וְהֶאֱדַם יַדְעֵ אֶת חַהּהּ אֲשֶׁתּוֹ. אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֵוִי, יֵשׁ לָנוּ לְהִרְהֵר בְּהַאי פְּרָשָׁתָא, וְכָל שָׁכֵן בְּהַאי פְּסוּקָא, דְּאֲמָרָה חַהּהּ, קְנִייתִי אִישׁ אֶת ה'.

אמר רבי יצחק, אנא ידענא ליה כפשטותיה. דְּהָא תַנַּן, אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר רַב, הַאי מָאן דְּאֲתִי לִיד לִיה בֵּר, כַּד שְׂרִי לְמַלְלָא, חוּבָה עֲלֵיהּ לְאַלְפָּא לִיה פְּסוּקֵי דְאֹרִייתָא, (דף כה ע"א) דְּאִינוּן דְּחִילוּ מִן קָדָם ה', דְּכַד יְרִבִּי יַדְבֵּר לֹון לְאִינוּן פְּתוּבִין, לְדַחֲלָא מִן מְאָרִיָּה.

רבי עקיבא, הוה יתיב קמיה דר' אליעזר, אמר ליה מאי האי פְּרָשָׁתָא דְפְּסוּקָא דָא, דְּאָמַר וְתִלְדֵּ אֶת קִיָּן, וְתֹאמַר קְנִייתִי אִישׁ אֶת ה'. אָמַר לִיה, עַקִּיבָא, אִימָא לָךְ, יוֹמָא דְרִ' בְּרוּקָא וְשָׂאֵר חֲבֵרִיָּא גִלוּ הוּא הוּא חוּבָה דְעֵבִיד אָדָם, לֹא הוּא אֲצִטְרִיךְ לְאִינוּן דְלֹא יַדְעִי עֲמִיקְתָּא וּמְסִתְרָתָא. וְהוּא יוֹמָא דְאֲתַגְלִי, אֲשֶׁתַּמַּע כְּלָא מְהַאי פְּסוּקָא.

אדם נצטוה על השם, וחסא בשם. נצטוה על השם, הוא השם המיוחד, דכתיב ועץ החיים וגו'. וחסא בשם, זהו שם המשפח, דכתיב ועץ הדעת טוב ורע.

וחנה היתה תחלה בעבירה על זה. דכתיב ותקח מפריו. ולאחר שחטאו, וידעו עונם על מה שעברו, התמרמרו על מה שחטאו, והיא ביותר, מפני שהיא היתה תחלה לעבירה, לעבור על שמו הגדול. פיון שנולד לה בן, הרגישה בדבר, ואמרה קניתי איש את

ה' שְׁהוּא הַשֵּׁם הַמִּיחָד, וְעַל כֵּן לֹא אָמְרָה הַשֵּׁם הַמְּשׁוּתָף.

אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, הַאי טַעְמָא, חוּזַר עַל מַה דְּאָמַר רַבִּי אֲבָהוּ, (שמות כב יט) זֹבַח לְאֱלֹהִים יִחְרַם. אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר, חֲזָרָה חֲנִיָּה לְהוֹדוֹת עַל אוֹתוֹ עֶזְרָא שֶׁעֲבָרָה, וְאָמְרָה, לֹא יִהְיֶה זֶה כְּמוֹנֵי, לְתַת כְּבוֹד לְאַחַר זֵוֹלְתוֹ. אָבַל זֶה יִהְיֶה אֵת הַשֵּׁם מִמֶּשׁ, וְלֹא לְאַחַר.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, וְשִׁפִּיר קָאָמַר ר' עֲקִיבָא, דְּאִתְחַזַּר עֲנִינָא עַל מַה דְּאָמַר רַבִּי אֲבָהוּ. וְכֵן חֲנִיָּה אָמְרָה אֵת ה', וְלֹא לְשֵׁם אַחַר. וְכֵן חֲנִיָּה אָמְרָה (ש"א א יא) וְנִתְתִּיּוּ לַה' כָּל יְמֵי חַיָּיו, וְלֹא לְשֵׁם אַחַר. וְעַל זֶה אָמְרָה תּוֹרָה, (שמות לד יד) כִּי לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל אַחַר, כִּי ה' קִנָּא שְׁמוֹ, אֵל קִנָּא הוּא.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, עַד אֵימְתִי יִטְיִילוּן חֲבֵרֵיִיא בְּרִיזִין עֵילְאִין דְּמַלְפָּא. אָמַר רַבִּי אֶלְפִסְנָדְרָאִי, תְּנִינָן, מוֹסְרִין סְתְרֵי תוֹרָה לְחֲבֵרִים הֶרְאוּיִים לְכַף, כְּגוֹן אֲנִן וְחֲבֵרֵיִיא כְּגוֹרְנָן.

וְתוֹסַף לְלֵדַת אֵת אַחִיו אֵת הַבֵּל, אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר לְרַבִּי עֲקִיבָא, מַה שְּׁמִיעַ לָךְ בְּהַאי. אָמַר לִיה עַל כֵּן אֲנָא יְתִיב קַמָּךְ. אָמַר לִיה, אִסְתִּים פּוּמָךְ, וּפְתַח עֵינְךָ וְאוּדְנָךְ, וְאַצִּית.

דְּרַמָּז הוּא דְקָא רַמְזוּ, עַל הַהוּא שְׁמָא זְעִירָא, דְּאִתְאַצַּל מִשְׁמָא קְדִישָׁא, דְּאֲנָא וְאַתָּה יִדְעָנָא. וּבְהַאי שְׁמָא חֲבִיבִין סְגִיאִין בְּגֵי נִשְׂאָ, וְהוּא רַמְזוּ מְהֵימְנוּתָא, לְמֵאן דְּאִסְתַּפַּל בְּחֻכְמָתָא.

עוֹד אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר, עֲקִיבָא, רַמְזוּ דְּאִתְקַטַּל הַבֵּל, אוֹרֵי עַל מְהֵימְנוּתָא דְּשְׁמָא יִקְרָא עֵילְאָה דְּמַלְפָּא, דְּכְתִיב (ישעיה

אִישׁ אֵת ה', שְׁהוּא הַשֵּׁם הַמִּיחָד, וְעַל כֵּן לֹא אָמְרָה הַשֵּׁם הַמְּשׁוּתָף. אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, הַטַּעַם הַזֶּה חוּזַר עַל מַה שְּׁאָמַר רַבִּי אֲבָהוּ, (שמות כב) זֹבַח לְאֱלֹהִים יִחְרַם. אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר, חֲזָרָה חֲנִיָּה לְהוֹדוֹת עַל אוֹתוֹ הַעֶזְרָא שֶׁעֲבָרָה, וְאָמְרָה, לֹא יִהְיֶה זֶה כְּמוֹנֵי לְתַת כְּבוֹד לְאַחַר זֵוֹלְתוֹ, אָבַל זֶה יִהְיֶה אֵת הַשֵּׁם מִמֶּשׁ, וְלֹא לְאַחַר.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, וְיִפְהָ אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא שְׁחֹר הַעֲנָן עַל מַה שְּׁאָמַר רַבִּי אֲבָהוּ. וְכֵן חֲנִיָּה אָמְרָה אֵת ה', וְלֹא לְשֵׁם אַחַר. וְכֵן חֲנִיָּה אָמְרָה וְנִתְתִּיּוּ לַה' כָּל יְמֵי חַיָּיו, וְלֹא לְשֵׁם אַחַר. וְעַל זֶה אָמְרָה תּוֹרָה (סו+ל) כִּי לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל אַחַר, כִּי ה' קִנָּא שְׁמוֹ, אֵל קִנָּא הוּא.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, עַד אֵימְתִי יִטְיִילוּ הַחֲבֵרִים בְּסוּדוֹת הַעֲלִיּוֹנִים שֶׁל הַמִּלְכָּה? אָמַר רַבִּי אֶלְפִסְנָדְרָאִי, שְׂנִינָנוּ, מוֹסְרִים סְתְרֵי תוֹרָה לְחֲבֵרִים הֶרְאוּיִים לְכַף, כְּמוֹ שְׁאֲנַחְנוּ וְהַחֲבֵרִים שְׂכַמוֹנֵנוּ.

וְתוֹסַף לְלֵדַת אֵת אַחִיו אֵת הַבֵּל (בראשית ד ב). אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר לְרַבִּי עֲקִיבָא, מַה נִּשְׁמַע לָךְ בְּזֵה? אָמַר לוֹ, עַל כֵּן אֲנִי יוֹשֵׁב לְפָנֶיךָ. אָמַר לוֹ, סַתֵּם פִּיךָ, וּפְתַח עֵינֶיךָ וְאַזְנֶיךָ, וְהִקְשִׁיב.

שְׂרַמְזוּ הוּא רִמְזוּ עַל אוֹתוֹ שֵׁם זְעִיר שְׂנַאָצַל מִן הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ, שְׂאֲנִי וְאַתָּה יוֹדְעִים. בְּשֵׁם הַזֶּה חוֹטְאִים בְּגֵי אָדָם רַבִּים, וְהוּא רַמְזוּ הַאֲמוּנָה לְמִי שְׂמַתְבוֹנָן בְּחֻכְמָה.

עוֹד אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר, עֲקִיבָא, הַרְמָזוּ שְׂנַהֲרַג הַבֵּל מוֹרָה עַל הַאֲמוּנָה שֶׁל הַשֵּׁם הַנִּכְבָּד הַעֲלִיּוֹן שֶׁל הַמִּלְכָּה, שְׂפָתוּב (ישעיה ב) וְנִשְׁגַּב

(ישעיה

ה' לְבַדּוֹ. אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, אוֹי לְעוֹלָם כְּשֶׁתִּצְאָא מִמֶּנּוּ, כַּעַת אֲנִי מִסְתַּפֵּל בְּחֻקְמָה רַבָּה. אָמַר לוֹ, הֲרִי אֲמַרְתִּי לָךְ סֵתָם פִּיךָ, שְׁהָרִי רְאִיתִי שְׂדֵי לִי וְלָךְ בְּעוֹלָם.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, חֲזוּר קִינן לְהֵיחָד עוֹבֵד אֲדָמָה וְהִבֵּל רוּעָה צֶאֱן. זֶה הִבִּיא קֶרְבָּן, וְזֶה הִבִּיא קֶרְבָּן. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, קִינן בָּא בְּגִסוּת הַרוּחַ, וְהִבֵּל בְּנִמְיֻכּוֹת הַרוּחַ, שְׁכַתוּב זְבַחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁבְּרָה. מָה כַּתוּב? (בראשית ה) וַיִּשְׁעֵה ה' אֶל הַבַּיִת וְאֵל מִנְחָתוֹ וְאֵל קִינן וְאֵל מִנְחָתוֹ לֹא שָׁעָה. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, לָמָּה נִפְלוּ פָּנָיו? עַל שֶׁלֹּא נִתְקַבְּלָה מִנְחָתוֹ.

וְרַמְדֵּנוּ, אוֹתוֹ הַיּוֹם רֵאשֵׁי הַשָּׁנָה הִיָּה, יוֹם שְׂדֵינן כָּל הַנְּשָׁמוֹת עוֹבְרִים לְפָנָיו. אָמַר לוֹ, לָמָּה חָרָה לָךְ? הֲלֹא אִם תִּיטִיב שְׂאֵת. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כְּלוּמַר, אִם תִּיטִיב, יִהְיֶה לָךְ שְׂאֵת.

לְפָתַח חֲטָאת רובץ (בראשית ד, ז) - כְּלוּמַר, לְאוֹתָם פִּתְחֵי גִן עֲדָן שֶׁהַנְּשָׁמוֹת עוֹבְרוֹת בּוֹ - חֲטָאת רובץ. הַחֲטָאת שֶׁתַּעֲשֶׂה יִהְיֶה מִזְמָן שָׁם, וְשָׁם תִּקְבַּל עֲנֻשְׁךָ. וְאֵלֶיךָ תִּשׁוּקָתוֹ - כְּלוּמַר, אִם תִּיטִיב מַעֲשֶׂיךָ, וְהַחֲטָאת הַהוּא יִכְסֹף לָךְ שֶׁתַּעֲשֶׂה עֲבֻרוֹת. אַתָּה תִּמְשַׁל בּוֹ - שֶׁלֹּא יוּכַל לְקַטְרֵג עִמָּךְ.

רַמְדֵּנוּ, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אֲנִי רְאִיתִי אֶת רַבִּי עֲקִיבָא שֶׁשָּׂאל אֶת רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הַדְּבַר הַזֶּה. אָמַר לוֹ, עֲקִיבָא, הֲרָם עֵינֶיךָ לְמַעְלָה, וְאַתָּה שָׁב אֲצִלִּי, שְׁהָרִי הַכֹּל מִפְּרֵשׁ בְּמָה שְׂאֲמַרְתִּי. הַרִים עֵינֶיךָ, אַחַר כֵּן הִרְפִּין רֵאשׁוֹ. אָמַר, הֲרִי עֲשִׂיתִי כְּמַעֲשֶׂה הַנְּחֹשׁ וְלֹא יִדְעֵתִי. קָרַב אֵלָיו רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְלָחַשׁ לוֹ. בָּא רַבִּי עֲקִיבָא, וְנִשְׁקָ יָדוֹ וּבִכָּה, וְאָמַר, הַכֹּל הוּא כְּמוֹ שְׂאֲמַרְתָּ בְּרֵאשׁוֹנָה - מַגְבִּיהִים אֶת

ב יא) וְנִשְׁגָּב ה' לְבַדּוֹ. אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, וְוִי לְעֵלְמָא כַּד תִּיפּוּק מִגִּיָּה, כַּעַן אֲנָא מִסְתַּפֵּל בְּחֻקְמָתָא סְגִיָּאָה. אָמַר לֵיה, הָא אֲמַרְתִּי לָךְ אֲסֵתִים פּוּמְךָ, דְּהָא חֲזִינָא דְדִי לִי וְלָךְ בְּעֵלְמָא. אָמַר ר' יְהוּדָה, נִתְחַזַּר קִינן לְהֵיחָד עוֹבֵד אֲדָמָה, וְהִבֵּל רוּעָה צֶאֱן, זֶה הִבִּיא קֶרְבָּן, וְזֶה הִבִּיא קֶרְבָּן. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, קִינן בָּא בְּגִסוּת הַרוּחַ, וְהִבֵּל בְּנִמְיֻכּוֹת הַרוּחַ, דְּכַתִּיב (תהלים נא ט) זְבַחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁבְּרָה. מָה כַּתִּיב וַיִּשְׁעֵה ה' אֶל הַבַּיִת וְאֵל מִנְחָתוֹ וְאֵל קִינן וְאֵל מִנְחָתוֹ לֹא שָׁעָה. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, לָמָּה נִפְלוּ פָּנָיו, עַל שֶׁלֹּא נִתְקַבְּלָה מִנְחָתוֹ.

וְרַמְדֵּנוּ, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אוֹתוֹ הַיּוֹם רֵאשֵׁי הַשָּׁנָה הִיָּה, יוֹם שְׂדֵינן כָּל הַנְּשָׁמוֹת, עוֹבְרִים לְפָנָיו. אָמַר לוֹ, לָמָּה חָרָה לָךְ, הֲלֹא אִם תִּיטִיב שְׂאֵת, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כְּלוּמַר אִם תִּיטִיב, יִהְיֶה לָךְ שְׂאֵת.

לְפָתַח חֲטָאת רובץ, כְּלוּמַר, לְאוֹתָם פִּתְחֵי גִן עֲדָן, שֶׁהַנְּשָׁמוֹת עוֹבְרוֹת בּוֹ, חֲטָאת רובץ. הַחֲטָאת שֶׁתַּעֲשֶׂה יִהְיֶה מִזְמָן שָׁם, וְשָׁם תִּקְבַּל עֲנֻשְׁךָ. וְאֵלֶיךָ תִּשׁוּקָתוֹ, כְּלוּמַר אִם תִּיטִיב מַעֲשֶׂיךָ, וְהַחֲטָאת הַהוּא יִכְסֹף לָךְ שֶׁתַּעֲשֶׂה עֲבֻרוֹת. אַתָּה תִּמְשַׁל בּוֹ, שֶׁלֹּא יוּכַל לְקַטְרֵג עִמָּךְ.

רַמְדֵּנוּ, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אֲנָא חֲמִינָא לְרַבִּי עֲקִיבָא, שֶׁשָּׂאל לְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר דְּבַר זֶה. אָמַר לֵיה, עֲקִיבָא, סַק עֵינֶיךָ לְעֵילָא, וְאַתָּה תִּיב גַּבְאִי, דְּהָא מִפְּרֵשׁ כּוּלָא בְּמָה דְאֲמַרְנָא. זְקַף עֵינֶיךָ, לְבַתֵּר אַרְכִּינן רִישִׁיָּה, אָמַר, הָא עֲבַדְנָא כְּעוֹבְדָא דְחִיּוּנָא, וְלֹא יִדְעָנָא. קָרִיב גַּבּוּי ר' אֱלִיעֶזֶר, וְלָחִישׁ לֵיה, אַתָּא ר' עֲקִיבָא, וְנִשְׁקָ יָדוֹ, וּבִכָּה, וְאָמַר, כּוּלָא הוּא בְּמָה דְאֲמַרְתָּ בְּקַדְמֵיתָא. זְקַפָּאן זְקִיפָן, תַּתָּאן תַּתָּאִין, דְּלֹא

הגבוהים, ומורידים את
המתחוננים, שאין הקדוש ברוך
הוא יכול עם שתפים.

אמר רבי שמעון, חנה אמרה
שקנתה איש את ה', שהיא ה'
המיחד, והוא קלל מעשיו ולא
רצה לעמד בדרך הישר. זהו
שכתוב (שם) ויצא קין מלפני ה',
יצא מאתו הכלל שאמרה אמו.
ובשבי"ב פך מה פתוב? וישב
בארץ נוד, שהיה נד בארץ. והוא
כמו בן עשה תשובה, כשהודה
על חטאתו וקבל עליו ענשו.
ששנינו, כל המתודה חטאתיו
ומתבייש מהן, מוחלין לו מיד על
כל עונותיו, זהו שכתוב (משלי כח)
ומודה ועזב ירחם.

רבי חייא אמר מכאן, (ויקרא ה)
והתודה אשר חטא, ונאמר (שם)
ונסלח לו. רבי ייסא אמר, אין
דבר בעולם עומד בפני התשובה.
קין נגזר עליו נע ונד תהיה בארץ,
וכשעשה תשובה, פקע החצי,
שכתוב (בראשית) וישב בארץ נוד,
אבל נע לא נאמר.

שנו רבותינו, על הכל הקדוש
ברוך הוא מוחל, ואינו מוחל על
כבוד שמו. והאם אינו מוחל,
והרי מנשה מלך יהודה המיר
כבודו של מקום בהבלים? שונה
מנשה, שהוא בעצמו ידע שהכל
הוא, ולא שם אותו עקר בלבו -
דברי רבי יהודה. רבי שמעון
אומר, אין לך דבר בעולם שעומד
בפני התשובה כלל.

אמר רבי יצחק, מה זה שכתוב
(שם) ואחות תוכל קין נעמה?
אלא, אמר רבי יצחק, צדקת
היתה ונעימה במעשיה. רבי
אבהו אמר, פשוטו של מקרא
מורה על שהיתה חכמה במלאכת
הפרזל כמו אחיה תוכל קין,
ממשמע שכתוב הוא היה אבי
כל חרש נחשת וברזל, ואחות

יכיל קודשא בריך הוא בהדי שותפין. (דף כה
(א"ו).

אמר ר' שמעון, חנה אמרה, שקנתה איש את
ה', שהוא ה' המיוחד. והוא קלל
מעשיו, ולא רצה לעמוד בדרך הישר, הדא
הוא דכתיב, ויצא קין מלפני ה', יצא מאתו
הכלל שאמרה אמו.

ובשבי"ב פך מה פתיב. וישב בארץ נוד, שהיה
נד בארץ. והוא כמו כן עשה תשובה,
כשהודה על חטאתו, וקבל עליו עונשו.
דתנינן, כל המתודה חטאתיו ומתבייש מהן
מוחלין לו מיד על כל עונותיו. הדא הוא
דכתיב, (משלי כח יג) ומודה ועזב ירחם.

ר' חייא אמר מהכא, והתודה על חטאתו אשר
חטא, ונאמר ונסלח לו. ר' ייסא אמר, אין
דבר בעולם עומד בפני התשובה. קין נגזר
עליו נע ונד תהיה בארץ, וכשעשה תשובה,
פקע החצי. דכתיב, וישב בארץ נוד, אבל נע
לא נאמר.

תנו רבנן, על הכל הקדוש ברוך הוא מוחל,
ואינו מוחל על כבוד שמו. ומי אינו
מוחל, והרי מנשה מלך יהודה המיר כבודו
של מקום בהבלים. שאני מנשה, דהוא
בגרמיה ידע דהכל הוא, ולא שוי ליה עיקר
בלביה, דברי ר' יהודה. ר' שמעון אומר, אין
לך דבר שבעולם שעומד בפני התשובה כלל.
אמר רבי יצחק, מאי דכתיב, ואחות תוכל
קין נעמה. אלא אמר רבי יצחק, צדקת
היתה, ונעימה במעשיה. ר' אבהו אמר,
פשוטו של מקרא מורה, על (דף כה ע"ב) שהיתה
חכמה במלאכת הפרזל, כמו אחיה תוכל קין.
משמע דכתיב, הוא היה אבי כל חרש נחשת
וברזל, ואחות תוכל קין נעמה, הוא הוציא

תוכל קיין נַעֲמָה. הוא הוציא אַמְנֹתָ זֹו, וְאַחֲזֹתוֹ עִמּוֹ. זְהוּ שְׁכַתוֹב וְאַחֲזֹת תוֹבֵל קיין נַעֲמָה, שְׁהִיתָה בְּקִיָּאָה כְּמוֹתוֹ. וְאִ"ו שֶׁל וְאַחֲזֹת מוֹסִיף עַל הָעֲנִין שֶׁל מַעֲלָה.

רְבִי בָּא אָמַר, אִמָּם שֶׁל שְׂדִים הִיתָה, וְהוֹלִידָה אוֹתָם. שֶׁהָרִי אָמוּ שֶׁל אֲשַׁמְדַּאי, מְלַךְ הַשְּׂדִים, שָׁמָּה נַעֲמָה. רְבִי יִצְחָק בְּשֵׁם רְבִי יוֹחָנָן אָמַר, עַל שֵׁם יִפְיָה נִקְרְאת כֶּךָ, וּמִמֶּנָּה יֵצְאוּ אוֹתָן שְׁכַתוֹב (שם ה).

כִּי טַבַּת הֵנָּה, בְּמִרְאָה וּבִיפִי. אָמַר רְבִי יוֹסִי, לָמָּה נֶאֱמַר בְּשֵׁת (שם ה, א) וַיּוֹלֵד בְּדַמּוֹתוֹ כְּצִלְמוֹ, וּבִקְבֵן וּבְהֶבֶל לֹא נֶאֱמַר? אָמַר לוֹ רְבִי חֲזִיָּא, קִיין וְהֶבֶל לֹא הָיוּ, אֲלָא לְהִרְאוֹת רְמֵז עֲלִיּוֹן וְסוּד נִכְבָּד, וְלֹא בִּאֵר לִישָׁב אֶת הָעוֹלָם מֵהֵם, אֲבָל שֵׁת לֹא בָּא לְעוֹלָם אֲלָא שִׁישְׁתַּלְשֵׁל הָעוֹלָם מִמֶּנּוּ, וּמִשׁוּם כֶּךָ אָמַר בְּדַמּוֹתוֹ כְּצִלְמוֹ.

שְׁנֵינּוּ חֲנוּךְ בֶּן יִרְד צָדִיק הָיָה, וְקִבֵּל עַל עֲצֻמוֹ לְהַרְשִׁיעַ, וְלִקְחוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קִדְּם זְמַנּוֹ לַעֲשׂוֹת חֶסֶד עִמּוֹ, וְשִׁיתָן לוֹ שְׂכָר טוֹב לְעוֹלָם הַבָּא.

רְבִי אֲבֵהוּ אָמַר, אָנוּ שְׁנֵינּוּ (שם כא) כִּי שָׁמַע אֱלֹהִים אֶת קוֹל הַנְּעַר בְּאֶשֶׁר הוּא שָׁם. יֵשׁ אוֹמְרִים בְּאֶשֶׁר הוּא שָׁם, שְׁהִיָּה צָדִיק בְּאוֹתָהּ שְׁעָה, וּלְפִיכֶךָ שָׁמַע הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת קוֹלוֹ.

וְאָנוּ לֹא גִזְרִינָן הָכִי בְּמִתְנִיתִין, דְּהָא אָמַר רְבִי יְהוּדָה אָמַר רְבִי יִצְחָק, לָמָּה נִתְגַּרְשׁ יִשְׁמַעְעָל מִבֵּיתוֹ שֶׁל אַבְרָהָם, וּמָה רָאָתָה שְׂרָה שְׂאֲמָרָה (בראשית כא) גֵּרָשׁ אֶת הָאִמָּה הַזֹּאת וְאֶת בְּנָהּ? אֲלָא פֶּאֶן כְּתוּב (שם) וַתֵּרָא שְׂרָה אֶת בֶּן הַגֵּר הַמִּצְרִית אֲשֶׁר יָלְדָה לְאַבְרָהָם מִצְחָק. אָמַר רְבִי יִצְחָק, אִין מִצְחָק אֲלָא בְּעִבּוּדָה זָרָה. כְּתוּב פֶּאֶן מִצְחָק, וְכְתוּב שָׁם (שמות לב)

אוֹמְנֹתָ זֹו, וְאַחֲזֹתוֹ עִמּוֹ. הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, וְאַחֲזֹת תוֹבֵל קיין נַעֲמָה, שְׁהִיתָה בְּקִיָּאָה כְּמוֹתוֹ, וְאָמַרוּ וְאִ"ו דְּוְאַחֲזֹת מוֹסִיף עַל הָעֲנִין שֶׁל מַעֲלָה.

רְבִי בָּא אָמַר, אִמָּן שֶׁל שְׂדִים הִיתָה, וְהוֹלִידָה אוֹתָם. דְּהָא אִימָא דְאַשְׁמְדַּאי, מְלַכָּא דְשִׂידֵי, נַעֲמָה שָׁמָּה. ר' יִצְחָק בְּשֵׁם ר' יוֹחָנָן אָמַר, עַל שֵׁם יוֹפְיָה נִקְרְאת כֶּךָ, וּמִמֶּנָּה יֵצְאוּ אוֹתָן דְכְּתִיב כִּי טַבַּת הֵנָּה, בְּמִרְאָה וּבִיפִי.

אָמַר רְבִי יוֹסִי, לָמָּה נֶאֱמַר בְּשֵׁת וַיּוֹלֵד בְּדַמּוֹתוֹ כְּצִלְמוֹ, וּבִקְבֵן וּבְהֶבֶל לֹא נֶאֱמַר. אָמַר לִיָּה ר' חֲזִיָּא, קִיין וְהֶבֶל לֹא הָיוּ, אֲלָא לְאַחֲזָאָה רְמִיזָא עֵילָאָה, וְרִזָּא יִקְרָא, וְלֹא אָתָּה לְאַתִּישְׁבָּא עֲלִמָּא מְנַהוּן. אֲבָל שֵׁת, לֹא אָתָּא לְעֲלִמָּא, אֲלָא לְאַשְׁתַּלְשֵׁלָא עֲלִמָּא מִיַּגְיָה, וּבִגִּין כֶּךָ אָמַר בְּדַמּוֹתוֹ כְּצִלְמוֹ.

הַנְּיָא חֲנוּךְ בֶּן יִרְד צָדִיק הָיָה, וְקִבֵּל עַל עֲצֻמוֹ לְהַרְשִׁיעַ. וְלִקְחוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קוֹדְּם זְמַנּוֹ, לַעֲשׂוֹת חֶסֶד עִמּוֹ וְשִׁיתָן לוֹ שְׂכָר טוֹב לְעוֹלָם הַבָּא.

ר' אֲבֵהוּ אָמַר, אָנוּ חֲנִין, (בראשית כא יז) כִּי שָׁמַע אֱלֹהִים אֶת קוֹל הַנְּעַר בְּאֶשֶׁר הוּא שָׁם. אִיבָּא דְאַמְרֵי בְּאֶשֶׁר הוּא שָׁם, שְׁהִיָּה צָדִיק בְּאוֹתָהּ שְׁעָה. וּלְפִיכֶךָ שָׁמַע הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת קוֹלוֹ.

וְאָנוּ לֹא גִזְרִינָן הָכִי בְּמִתְנִיתִין, דְּהָא אָמַר רְבִי יְהוּדָה אָמַר רְבִי יִצְחָק, לָמָּה נִתְגַּרְשׁ יִשְׁמַעְעָל מִבֵּיתוֹ שֶׁל אַבְרָהָם, וּמָה רָאָתָה שְׂרָה שְׂאֲמָרָה גֵּרָשׁ אֶת הָאִמָּה הַזֹּאת וְאֶת בְּנָהּ, אֲלָא הָכָא כְּתִיב, (שם כא ט) וַתֵּרָא שְׂרָה אֶת בֶּן הַגֵּר הַמִּצְרִית אֲשֶׁר יָלְדָה לְאַבְרָהָם מִצְחָק. אָמַר רְבִי יִצְחָק, אִין מִצְחָק אֲלָא בְּעִבּוּדָה זָרָה. כְּתִיב הָכָא מִצְחָק, וְכְתִיב הָתָם (שמות לב ו) וַיִּקְוִמוּ לְצַחֵק,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֵלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קַדְמֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאַרְיָה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יֵרָאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

הזוהר

היומי

חלק יב

לימוד

זוהר

היומי

אלול

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

12

חברה מזכי
הרבים העולמי

ספר

הזוהר

היומי

חלק יא

לימוד

זוהר

היומי

אב

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

11

חברה מזכי
הרבים העולמי

ספר

הזוהר

היומי

חלק י

לימוד

זוהר

היומי

תמוז

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

10

חברה מזכי
הרבים העולמי

ספר

הזוהר

היומי

חלק ט

לימוד

זוהר

היומי

סיון

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

9

חברה מזכי
הרבים העולמי

ספר

הזוהר

היומי

חלק ח

לימוד

זוהר

היומי

אייר

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

8

חברה מזכי
הרבים העולמי

ספר

הזוהר

היומי

חלק ז

לימוד

זוהר

היומי

ניסן

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

7

חברה מזכי
הרבים העולמי